



13-08-2026

STRAŽARSKI VESTNIK

Številka #034 • A.D. MMXXVI • Stražarski vestnik je BREZPLAČEN VESTNIK za vse prave ljubitelje naše Slovenije. Bog z vami!

KO CIVILIZACIJA ZAČNE ŽRTVOVATI OTROKE

V Massachusettsu so odpravili jasne zakonske omejitve za splav po 24. tednu nosečnosti. Prej je bil tako pozen poseg dovoljen le v štirih natančno določenih primerih: ko je bilo ogroženo življenje ali zdravje matere oziroma je imel otrok smrtno ali izredno hudo diagnozo. Zdaj teh varovalk ni več. Za splav zadošča strokovna presoja posameznega zdravnika. Če se zdravnik in nosečnica odločita za poseg, njune odločitve ne sme razveljaviti niti dodatna zdravniška komisija.



Guvernerka Maura Healey ob podpisu H.5595, 10. avgusta 2026. Vir: kader iz javno objavljenega posnetka podpisa (Fox News).

KAJ SE JE DEJANSKO SPREMEMILO

Uradno besedilo ne pravi, da je splav »do devetega meseca dovoljen iz kateregakoli razloga«. Prav tako pa po 24. tednu ne našteva več konkretnih zakonskih razlogov, kot so nevarnost za življenje ali telesno oziroma duševno zdravje matere ter smrtonosna ali izredno huda diagnoza otroka. Prav ta odstranitev jasnih meril je bistvo spora.

Zagovorniki zakona pravijo, da zdravniki potrebujejo več prostora za odziv na redke, zapletene in tragične zdravstvene primere. Kritiki pa upravičeno opozarjajo, da zakon nima več izrecne zgornje časovne meje ali zaprtega seznama razlogov. Odločilno merilo je postala presoja posameznega

zdravnika. Zato je pošteno reči: besedilo samo ne uvaja izraza »splav do rojstva za vsak razlog«, vendar ustvarja pravni okvir, v katerem so posegi tudi zelo pozno v nosečnosti mogoči, če jih zdravnik strokovno odobri.

KO JEZIK POSTANE ZAVESA

Tu se mora vsaka družba ustaviti in vprašati, kaj sploh še je. Otrok po 24. tednu ni abstraktna možnost. Je razvijajoče se človeško življenje, ki je v številnih primerih že sposobno preživeti zunaj materinega telesa, čeprav pogosto potrebuje zahtevno medicinsko pomoč.

Radi govorimo, da smo moderna, razsvetljena in humana civilizacija. Zgražamo se nad starimi kulturami, ki so ljudi darovale svojim bogovom. Toda sodobnost ima svoje malike: udobje, neomejeno izbiro, kariero brez žrtve in svobodo brez odgovornosti. Nekoč so bili templji in obredi; danes so zakoni, obrazci in hladno izrazje. Spremeni se jezik, da vest lažje utihne.

Ne reče se več »otrok«, ampak »plod«. Ne »smrt«, ampak »poseg«. Ne »uboj«, ampak »zdravstvena oskrba«. Toda preimenovanje ne spremeni narave dejanja. Kadar gre za nameren konec človeškega življenja, se civilizacija ne sme skriti za birokratsko besedišče.

MERILO CIVILIZACIJE

Nerojeni otrok ni kriv ničesar. Ni izbral okoliščin svojega spočetja, nikomur ni mogel škodovati in ne more govoriti v svojo obrambo. Prav zato bi moral biti med najbolj varovanimi člani družbe. Družba, ki ne varuje najšibkejšega, ni napredna samo zato, ker uporablja sodobno medicino in uglajen pravni jezik.

Ko država življenje otroka proti koncu nosečnosti prepusti široko zapisani presoji odraslih, prestopi pomembno mejo. Tu ne govorimo več samo o strankarski politiki. Govorimo o tem, ali obstaja dejanje, pri katerem mora družba jasno reči: tega se ne sme.

KATOLIŠKI ODGOVOR

Katoliški pogled je jasen: človeško življenje je sveto od spočetja do naravne smrti. Otrok v materinem telesu ni stvar, lastnina ali zdravstveni odpadki. Je človek - majhen, nemočen in odvisen, vendar človek. Njegova odvisnost ni razlog za manjšo vrednost, temveč razlog za večjo zaščito.

Resnične stiske mater zahtevajo resnično pomoč: zdravstveno oskrbo, materialno podporo, spremljanje družine, hospic ob neozdravljivi diagnozi in skupnost, ki ženske ne zapusti. Sočutje do matere in varovanje otroka si ne nasprotujeta. Prava civilizacija zna braniti oba.

STRAŽA NE MOLČI

Po naši presoji je Stranka Straža danes edina slovenska politična stranka, ki jasno in brez izmikavanja zahteva ponovno kriminalizacijo splava ter polno pravno zaščito nerojenega življenja. Druge stranke, ki se razglašajo za »desne«, o tem molčijo ali uporabljajo previdne besede, ker preračunavajo, koliko političnih točk bi lahko izgubile.

Toda pri življenju otroka ni prostora za volilno taktiziranje. Kdor zaradi politične koristi zamolči obrambo najšibkejših, izda načela, na katera se sklicuje, in volivce, ki jim obljublja zastopanje. Straža ne bo trgovala z resnico zaradi všečnosti ali funkcij.

Massachusetts zato ni oddaljena novica. Je opozorilo, kam lahko pride svet, ko izgubi svetost življenja. Najprej se zabrišejo meje, nato se spremeni jezik, nazadnje pa se tisto, kar je bilo nekoč nepredstavljivo, razglasi za pravico.

Naš odgovor mora biti jasen: ne bomo molčali in ne bomo sprejeli sveta, v katerem je smrt nerojenega otroka predstavljena kot napredek. Prava civilizacija ne žrtvuje otrok. Prava civilizacija jih varuje. Bog. Družina. Domovina. (MV)



Vir: Massachusetts General Court, H.5595; Massachusetts General Laws, c. 112, § 12N; urad guvernerke Massachusetts, 10. 8. 2026. Foto: razširjeno iz javno objavljenega posnetka Massachusetts State House.

SEDEM UDARCEV, KI SO OSLABILI ZAKON IN DRUŽINO

Družina ni le zasebna izbira dveh posameznikov. Je prvi dom otroka, šola zvestobe, prostor medgeneracijske odgovornosti in temelj naroda. Ko se zakon skrči na začasen odnos, ki traja samo, dokler je prijeten, ne razpade le zveza dveh ljudi. Razrahlja se red, na katerem stoji skupnost.



Zakon je zaveza, ne pogodba do preklica.

IZGUBA SVETOSTI ZAKONA

Prvi udarec je bila izguba svetosti zakona. Včasih zakon ni bil samo »odnos dveh ljudi«, ampak zaveza pred Bogom, družino in skupnostjo. Ločitev ni bila razumljena kot običajna možnost, temveč kot tragedija. Danes mnogi vstopijo v zvezo z mislijo: »Če ne bo šlo, grem.« Kadar so zadnja vrata odprta že na začetku, obljuba nima več iste teže.

SEKSUALNA REVOLUCIJA

Drugi udarec je bila ločitev spolnosti od zakona, odgovornosti, otrok in zvestobe. Spolnost je postala potrošnja: užitek brez zaveze in bližina brez dolžnosti. Ko se odtrga od družine, začne razdirati prav tisto, kar bi morala potrjevati - zvezo moža in žene.

KONTRACEPCIJSKA MISELNOST

Tretji udarec ni le posamezno sredstvo, ampak pogled na življenje. Otrok ni več sprejet kot sad zakona in blagoslov, temveč kot projekt, strošek ali motnja, ki sme priti šele, ko je vse idealno. Zakonsko življenje se tako zapre vase, prihodnost pa se umakne udobju.

KARIERA BREZ DRUŽINSKEGA REDA

Četrti udarec je gospodarski red, ki je materinstvo prikazal kot manjvredno, kariero pa kot najvišji dokaz vrednosti. Težava ni delo žensk. Težava je sistem, ki od ženske pričakuje vse, moškega pa ne vzgaja več v preskrbovalca, zaščitnika in odgovornega očeta. Rezultat je zmeda: ženska je izčrpana, moški brez jasne vloge, otroci pa brez trdnega domačega reda.

PORNOGRAFIJA

Peti udarec je pornografija, eden največjih strupov za sodobne moške. Uničuje pogled na žensko, spolnost in zvestobo. Žena ni več sprejeta kot oseba, ampak primerjana z umetno in bolno podobo. Pornografija ubija hvaležnost, potrpežljivost ter sposobnost resnične in darujoče ljubezni.

SOCIALNA OMREŽJA IN PRIMERJAVA

Šesti udarec je stalna primerjava.

Človek vsak dan gleda domnevno lepše ljudi, večje hiše in popolnejša življenja. To spodjeda zadovoljstvo in potrpežljivost. Resnični zakon ima utrujenost, nespornost in preizkušnje; zaslon pa vedno ponuja privid, da neke obstaja življenje brez križa.

DRŽAVA NE MORE NADOMESTITI DRUŽINE

Sedmi udarec je prepričanje, da lahko institucije prevzamejo naloge očeta, matere in širše družine. Socialna pomoč je v stiski potrebna in dobra, vendar država ne more dati otrokoma navzočnosti staršev, zakoncu zvestobe ali domu ljubečega reda. Lahko ublaži posledice razpada, ne more pa ustvariti tistega, kar je bilo izgubljeno.

IZGUBILI SMO OBČUTEK DOLŽNOSTI

Jedro problema je vprašanje, ki ga postavljamo. Danes se vse vrti okoli tega: »Ali sem jaz srečen?« Včasih je bilo pomembnejše: »Ali sem zvest? Ali držim obljubo? Ali varujem ženo, moža, otroke in dom?«

Ko sreča postane najvišje merilo, zakon težko preživi, ker nihče ni ves čas srečen. Ko pa je najvišje merilo zvestoba, lahko zakon preživi tudi krize. Katoliški odgovor je zato močan: zakon ni igra, pogodba do preklica ali čustveni poskus. Je zaveza do smrti.

Družba bo spet zdrava, ko bo razumela, da moški ni potrošnik žensk, ampak mož in oče; da ženska ni karierni stroj, ampak oseba, žena, mati in srce doma; da otrok ni projekt, ampak blagoslov; da zakon ni začasna zveza, ampak sveta zaveza; in da družina ni ostanek preteklosti, ampak temelj prihodnosti naroda. (BV)

FIGOVI LISTI NISO DOVOLJ

Dom Pius Marija Noonan pokaže, zakaj zunanost ne zadostuje brez spreobrnjenja srca. Knjiga govori o dostojanstvu telesa, čistosti in pravi naravi ljubezni.

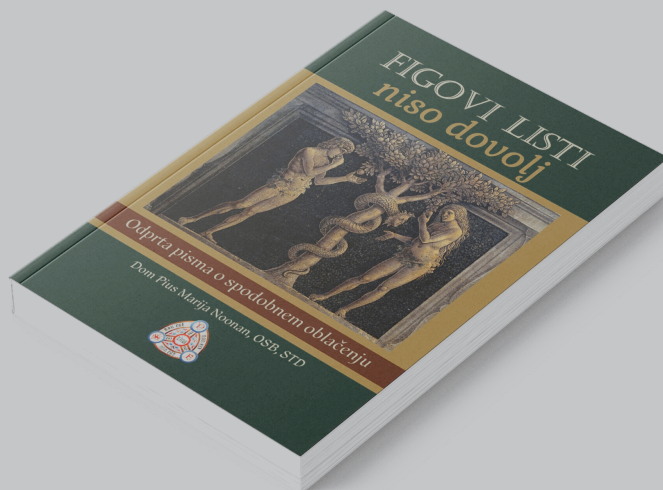
Spodobnost ni strah pred telesom, temveč spoštovanje človekovega dostojanstva. Pravi smisel dobi, ko jo spremljajo čisto srce, zdravi odnosi, odgovornost in zvestoba resnici.

Avtor jasno pojasni, zakaj človeka ne osvobodi videz, če se ne spremeni tudi srce. Figovi listi zato niso dovolj.

Knjiga je namenjena vsem, ki želijo bolje razumeti povezanost med telesom, dušo in odgovornostjo ter svojo vero živeti tudi v vsakdanjih odločitvah.

145 strani | 23,90 € | Nakup: Scutum Fidei

SCUTUMFIDEI.SI





KO POTREBUJEŠ VSE NA KROŽNIKU

Glede greha opustitve

Predstavljajte si, da ležite na smrtni postelji. Obkroža vas ljubeča družina. Veke postajajo vse težje in v srcu izročite svojo dušo Gospodu. Ko znova odprete oči, vas nebeški angeli vodijo pred nebeško sodišče. Prišel je vaš sodni dan. S ponižnim srcem stopite pred sodni prestol in se predate svoji usodi.

Gospod ne izgublja časa.

Gospod: »Zakaj nisi storil več dobrih del?«

Ego: »Ker nisem dobil dobrih priložnosti, moj Gospod,« odvrnete negotovo.

Gospod: »Zakaj pa jih nisi ustvaril? Ti moram mar vse prinesiti na krožniku?«

V trenutku se vam srce raztopi kakor vosek sveče ob plamenu.

Niti ene besede vam ni treba izreči. Na Gospodovo vprašanje je odgovorilo že vaše srce, še preden so se odprla vaša usta.

Ko govorimo o grehu, si navadno predstavljamo dejanje. Človek je nekaj ukradel. Nekoga je udaril. Lagal je. Prevaral je svojo ženo. Izdal je prijatelja. Greh ima v naši domišljiji roke in noge. Nekaj stori, kam gre, nekaj razbije. Toda najbolj zviti so prav grehi, ki nimajo rok, saj nas prepričajo, da nismo ničesar krivi. To je greh sedenja v naslonjaču. Greh molka. Gledanje skozi okno. In čakanje, da nekdo drug stori tisto, kar bi morali storiti mi.

Predstavljajte si človeka, ki vse življenje čaka na veliko priložnost za dobro delo. Vsako jutro vstane in pogleda skozi okno, kakor mornar, ki na obzorju pričakuje ladjo. Prišla bo, si govori. Nekega dne bo potrkal revež, ki ga bom lahko rešil. Nekega dne bo država potrebovala prav mene. Nekega dne bom srečal človeka, ki mu bom lahko spremenil življenje. Ko bom uredil svoje življenje, bom pa zares lahko pomagal drugim.

In mine deset let. Dvajset. Nato štirideset. Na koncu sedi starec ob istem oknu in še vedno čaka na svojo ladjo. Ko umre, mu angel pokaže morje. Na njem je nešteto ladij.

»Kje so bile?« vpraša starec.

Ena je bila njegov osamljeni sosedi.

Druga prijatelj, ki mu že desetletje ni telefoniral.

Tretja skupnost, ki je propadala, medtem ko je on razlagal, da bi moral nekdo nekaj storiti.

Četrta je bila njegova domovina.

Peta njegova Cerkev.

Šesta njegova družina.

Ladje niso bile velike, niso imele zlatih jader in niso jih spremljale angelske trobente. Bile so telefonski klici, ura njegovega časa tu in tam ter neprijetni pogovori, ki jih je prestavljal na jutri.

Toda jutri je vedno oddaljen za en dan. Zakaj jih starec ni videl? Morda sploh ni čakal na ladjo, temveč na zaklad, ki naj bi ga pripeljala. Morda so ga druge stvari preveč zaposlovale. Morda se mu preprosto ni ljubilo gledati proti morju. Razlog niti ni pomemben.

Priložnosti ni spregledal zato, ker bi bile nevidne, ampak ker so bile premajhne za njegovo predstavo o velikem dobrem delu.

Čakal je na priložnost, vredno junaka, medtem ko so mimo njega plule priložnosti, vredne kristjana.

ZLO NE POTREBUJE HUDOBNIH LJUDI

Greh opustitve je eden značilnih grehov našega časa. Imamo več informacij o trpljenju, krivica in težavah kakor katerakoli generacija pred nami, hkrati pa smo razvili neverjetno sposobnost, da odgovornost prenesemo na abstraktne institucije ali na jutri, ko bomo finančno sposobnejši, manj zaposleni ali preprosto bolj razpoloženi.

Pri kesanju vedno znova izgovarjamo: »... grešil v mislih, besedah in dejanju, mnogo dobrega opustil in slabega storil.«

Kaj opuščamo? To vprašanje je nujno za vse katolike, ki želijo živeti pravoverni katoliško življenje. Kaj ste storili za življenje nerojenih? Kaj ste storili, da bi vašemu sosedu pomagali priti v nebesa? Kaj ste storili za družbo, ki pozablja, kaj greh sploh je? Kaj ste storili, ko so politiki vašo vero izkoriščali v svoj prid, sami pa niso živeli po katoliških načelih?

Udejanjati svojo vero je dolžnost vsakega katolika. Zato se ne sprašujemo samo, katerega zla nismo storili, ampak tudi katero dobro smo opustili. Kajti nekoč se lahko tudi mi znajdemo pred istim vprašanjem: »Zakaj nisi storil več dobrega?«

Takrat bo prepozno odgovoriti, da smo čakali, da nam Bog priložnost prinese na krožniku. (PK)



Straža

O Straži

Video arhiv

Aktualno

Analitika

Vestnik

Trgovina

Včlani se

Podpri nas



STRAŽA / TRGOVINA

Izdelki, ki nosijo pripadnost.

Testna zbirka oblačil, knjig in nalepk. Naročila se beležijo samo za preizkus; plačilo in odprema se ne izvedeta.

Vse

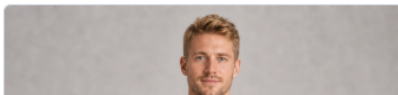
Oblčila

Nalepke

Knjige

3 izdelki = brezplačna dostava

Dodamo tudi 10 nalepk Straža in letake.



PRIHAJA KMALU

STRAZAR.SI/TRGOVINA